

Szaturнусz

*Egy hete nem gyűjtöttem rá. Örülök.
Azt mondják, bűn pusztítani magunkat,
és én nagyon egyetérték. Az élet olyan legyen,
mint egy sárga szegélyű, patinás magazin
ötven évvel ezelőtti lapszámaiban a
Sargasso-tenger. Mély. És amit nem lehet
gombostűvel kitűzni a műhely falára, az nincs is.
Csillámlás. Titokzatosság. Lambéria. Örülök.*

*Egy hete nem gyűjtöttem rá. Örülök.
Azt mondják, így sokáig fogok élni,
jócskán tovább, mint amúgy. Több
időm lesz örülni legalább. Már csak azt
kell kitaláljam, egyébként mihez kezdjek
a sok plusz idővel. Tanulhatnék valami
tényleg hasznosat végre. Vagy elindulhatnék
a Szaturнусz felé. Lassú tempókkal, hátton,
csak könnyedén, ha már ráérek.
Ha már egy hete nem gyűjtöttem rá.*

*Ha már örülök. Mint vitorlák a horizonton,
mikor valaki a távolban könnyezni kezd, mert
félreértette őket. A végtelent tévedésből
végtelennek olvasni? Előfordul.
A kádba ejteni a telefont, miközben
élő közvetítésen nézed a teliholdat
valami mediterrán tengerpart fölött?
Szerelmes is pont így voltál mindig.
Vagy ezt arra mondod? Tűzed nincs?*

*Egy hete nem gyűjtöttem rá. Örülök.
Az előszobában állok a negyvenes égő
fényénél, és a téli cipőket és a téli kabátokat
és a téli irányokat és a téli teleket nézem,
hogy el kéne őket pakolni, vagy elővenni
még többet, hogy végképp semmi ne legyen
rendben, ha már minden oké, mert minden oké,
mert egy hete nem gyűjtöttem rá. És örülök.*

Lassan. Mennyi nevetséges panasz hányszor.
A hangom mindig örömmel túljátszotta a szerepét.
Én az voltam, aki hátul áll, egy elmesélhetetlen
történet tenyerével a száján. Hazudnék, persze,
ha most kitalálnám, pont nekem nem volt jó ez így.
Lenni örökre a padon alvó ismeretlen lent a parkban,
éjjel, fölötte repülőhalak, repülőhalak, repülőhalak
ugrálnak át hármásával, kettesével,
a bűvárkéek rendszerzajban, örömiükben.

Utolsó napok a torkolat mellett

Innentől mindent tudunk.
Onnan még csak a sötétje látszik,
a sodrásba lógó lombok a túlparton.
Citromos árnyék. Homokba borult
tejeskávé lassú habja. A söröző teraszán
a sült halat félretolva, fürdőruhában,
kicsi és nagy kórusban az Ave Mariát.

Olaj serceg. Harmincnégy fok van.
Igyekszem csupa olyasmit gondolni,
mint a körülöttem lévőök, nem megy,
hunyt szemmel fekvő tájseb. Ilyenkor
minden messze van, mint a lábfejem.
Valaki egy nevet kiabál. Nem tudni,
a palacsinta miatt, vagy mert eltűnt.

Félálom jön. Elnevezem Reménynek.
Sétálni viszem. Eldobom neki a botot.
Nem hozza vissza, de hát épp ez a lényeg.
Aztán megint a név, egyre hangosabban.
A távolságot a valóság és közötttem,
hallom, persze, csak kiénekelni nem tudom.

Végül felülni szépen. Nézni a futását,
zöldjét, bemozogni a teret, hozni, bontani,
tüdőzni. Fogaink alatt homok csikorgása,
ennyi bizonyosság a földdel kapcsolatban.
Akác levelein át fény. Aztán ennyi se.
Hallgatni itt annyi, mint nem létezni.
Mint egy tömött éjszakai járaton.

*Fölmerül, hogy ez nem is egy nap, csak
egy bögre oldalára nyomtatott minta.
Úgy nézünk, mint egy álom szereplői,
amikor az álmodó hirtelen fölébred.
Valaki a látótér peremén a gyerekéhez
hajolva dühösen azt mondja,
biztosan nem azt mondja, de úgy hallatszík,
minden víz egyedül van, és mi víz vagyunk.*

Visszafutni a nyári vihartól sötét lakásba

*Homályos összefüggés a felhők
és a hársak között, hogy monoton,
monoton, monoton, szél, dörrenés,
a behúzott sötétítő a nyár elébe,
kiváló alkalom futni vagy aludni.*

*Milyen határ, mire gondolsz, hova mész,
hány feltölteni elfelejtett telefon egy élet,
hány véletlenül tökéletes üldögélés,
mikor az első kortynál tudjuk, bárhogya is
próbálnánk eztán, sosem találunk ide vissza.*

*A ventilátor egykedvűen dolgozik mellkasodban,
elfelejtett álmaid gyűrűznek kivágott fák csonkjain,
a lélegzet viszkozitása egy szerelem
elejére emlékeztet, de ezek csak homlokzatok,
ezek csak a belső vonalak látványosságai.*

*A híd íve és a tükröképe két zárójel, a vastraverzek,
aki szemből néz, látja, mint zárnak egy történelmi
helyszínbe téged, magasvasút alatt hamburgeres,
élére állított matracon üzenet:
ha bármi fontosat akarnál mondani, tévedsz.*

*A funkció örök, a használó cserélődik –
és más tanulságok egy török kávézó teraszán,
leírni az üres szabály kongó belsejét,
egy üzenet szemedre lobbanthassa másnap,
nem derül ki, mire gondolsz. Tényleg nem.*

*Minden reggel arcátültetés. Ébredni is elfelejtő
nők mosolya kölcsön. Homályos jó, visszafutni
a nyári vihartól sötét lakásba, és törölközővel
a kezekben állva, hogy mindenki árva
focikapu egy sivatag közepén, és mindenki boldog.*

HANGAY NIKOLETT

üzemzavar

*a metró műszaki okok miatt nem üzemel.
kálvin tér kedd este hét negyven.
a metró műszaki okok miatt nem üzemel
vagyis valaki mától
műszaki okok miatt nem üzemel tovább.
egy törött alkatrész
ma este a helyére zuhant a
fővám téri metróalagútban.
ma este valaki megszűnt
mint egy befalazott metróalagút
a mentőautó villogó fényében még
mintha látszana a sínek között
a helyére zuhant törött alkatrész amit
valaki ma nem visz haza
mert műszaki meghibásodás miatt
nem üzemel tovább.*

TYSSEDAL

*ma éjszaka
magányos fenyőfa leszek
aki a holdat nézi
és évtizedek óta nem gondol a holnapra.
egy olyan erdő ízével a számban*